

ἀρμάλα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ ἄλας. Τὸ β' συνθετικὸν ἀποκαθιστᾷ τὴν ἐκλιποῦσαν ἐτυμολογικὴν σαφήνειαν τοῦ α' ὡς ἀντιστρόφως συμβαίνει εἰς τὸ συνών. ἄλάρμη ἢ ἄλα-τάρμη παρὰ τὸ ἄλας καὶ ἄρμη. Ἰδ. ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 92 κέξ.

Υἴθωρ περιέχον ἄλας, ἄλμη: Βάζω ἐλαίης 'ς τὴν ἀρμάλα. || Φρ. Φαγεῖ ἀρμάλα (πολὺ ἄλμυρόν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρ-μάλατο 1.

ἀρμαλαή ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Θόρυβος, ταραχή: Ἔγιν' ἀρμαλαή. Ἀκουσα νῆς ῥμαλαή.

ἀρμαλατιά ἡ, ἀμάρτ. ἀρμαλατοσία Κύθηρ. ἀρμαλατοσία Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμαλακία Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμολατοσία Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ ἄλάτι καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Τὸ ἀπὸ τῆς ἐξατμίσεως θαλασσίου ὕδατος ἀπομένον ἄλας εἰς κοιλότητος τῶν παραλίων βράχων ἐνθ' ἄν.: Ὁ τόπος αὐτὸς ἔχει ἀρμαλακία Λακων. Τί λογιῶ εἶσαι, καημένη, ἀπὸ τὴν ἀρμαλακία! αὐτόθ. || Ἄσμ.

Νὰ πάουν 'ς τὴν ἀκρογιαλιά | ὅπ' εἶν' ἡ θάλασσα κοντὰ γιὰ νὰ μὲ τρώῃ ἡ ἀρμαλακία

Μάν.

ἀρμαλατιάζω ἀμάρτ. ἀρμαλακιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμαλατιά.

Βυθίζω ἐνδύματα ἐντὸς ἄλμης ἢ θαλασσίου ὕδατος πρὸς ἀπορρόφησιν τοῦ ἄλμυροῦ ὑγροῦ. Συνών. ἀρμαλατίζω.

ἀρμαλατίζω ἀμάρτ. ἀρμαλακίζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμαλατιά.

Ἀρμαλατιάζω, ὁ ἰδ.

ἀρμάλατο τό, Πελοπν. (Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀρμάλατοσ Κύθηρ. Πελοπν. (Βασαρ. Λακων. Μάν.) ἀρμόλατοσ Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ ἄλάτι.

1) Ἄλμη Κύθηρ. Πελοπν. (Βασαρ. Λακων. Παππούλ. Χατζ.) Συνών. ἄλάρμη, ἄλατάρμη 1, ἀλιμίδιν, σαλαμούρα. 2) Ἄλας Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Βάλτε τῆς νύφης χωριστὰ μαύρων φιδιῶν κεφάλια, βάλτε χερσὲς τ' ἀρμάλατσα καὶ χούφτα τὰ φαρμάκια κι ὅτια τὸ μαγερέψετε δώστε το νὰ -ν- τὸ φάῃ.

ἀρμάλ-λι τό, Ρόδ. ἀρμάλδι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀμάλλιον. Πβ. Εὐστάθ. 1162,29 «ἀμάλλιον, σχοινίον τὸ καὶ οὐλόδετον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας». Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ρ διὰ τὸ ἐπόμενον ὑγρὸν ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Κρίκος ἐκ συνεστραμμένων κλάδων λύγου διὰ τοῦ ὁποίου συνδέεται τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου μετὰ τοῦ ζυγοῦ. Συνών. ἀρμαλ-λιά. 2) Κρίκος ὁ ὁποῖος τίθεται εἰς τοὺς πόδας ζώων διὰ νὰ μὴ δύνανται ταῦτα νὰ τρέχουν ἢ νὰ ὑπερπηδοῦν φράκτας μόλις δυνάμενα βραδέως νὰ βαδίζουν.

ἀρμαλ-λιά ἡ, Ρόδ. ἀρμαλγιά Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάλ-λι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Ἀρμάλ-λι 1, ὁ ἰδ.

ἀρμαλλοδέτης ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 121.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαλλὸς καὶ δέτης.

Ἀλιεὺς δένων ἀρμαλλοῦς.

ἀρμαλλοπλέκτης ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 121.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαλλὸς καὶ πλέκτης.

Ἀλιεὺς πλέκων ἀρμαλλοῦς.

ἀρμαλλὸς ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 107 — Λεξ. Βλαστ. Πιθανῶς ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμάλλιον. Ἰδ. ἀρμάλ-λι.

Πλέγμα ἐκ τριχῶν οὐρᾶς ἵππου ἀποτελοῦν τμήμα τῆς ἀλιευτικῆς ὁρμῆς.

ἀρμαμέν-το τό, Μύκ. Νάξ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. ἀρμαμέδο Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρμανέδο Κρήτ. ἀρμανέτο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμαμέντον, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *armamenta* = ὅπλισμός. Πβ. καὶ Ἰταλ. *armamento*.

1) Πλοῖον πολεμικὸν Μύκ. — Λεξ. Αἰν. «Τέσσαρα ἀρμαμέν-τα καράβια ἐδικά σας εὐρίσκονται ἐδῶ» (ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ 1821) Μύκ. 2) Ὀπλον ἐλαφρὸν Κρήτ. 3) Ἀλιευτικὸν ὄργανον Κρήτ. 4) Γενικῶς πᾶν πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἀναγκαίως γίνεται χρῆσις, οἷον σκεῦος, ἔπιπλον, κόσμημα κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.): Πάαινε νὰ πιῆς νερό, μὰ πᾶρε καὶ τ' ἀρμαμέν-το σου μαζί (τὸ ποτήρι) Νάξ. Χίλια ἀρμαμέν-τα 'χει ἡ κρεββαταριά (πολλὰ ἐργαλεῖα ἔχει ὁ ὑφαντικὸς ἱστός) αὐτόθ. 'Κεῖ μέσ' 'ς τὸ σπῖτι χίλια ἀρμαμέν-τα 'ναι μέσ' 'ς τὴ μέση (ἔπιπλα, σκεύη κττ.) αὐτόθ. Μουρέ, εἰδ' ἀρμαμέδα 'ν' ποῦ τὰ 'χει καὶ κρέμονδαι-ν- ἀθρός τση! (πόσα κοσμήματα ἔχει κρεμάμενα ἐμπρός της!) Ἀπύρανθ.

Πβ. καὶ ἔπων. Ἀρμαμέντος Σχιάθ.

ἀρμάρα ἡ, Κάρπ. Πελοπν. Τήν. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι.

Μέγα ἀρμάριον. Συνών. ἀρμαράτσα.

ἀρμαράδα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἰματιοθήκη: Ξέρεις, λέει, τί νὰ σὲ κάμω; νὰ σὲ κρύψω 'ς τὴν ἀρμαράδα μου (ἐκ παραμυθ.)

ἀρμαράκι τό, πολλαχ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι.

Μικρὸν ἀρμάριον: Ἄσμ.

Τό 'καμ' ἓνα κουβαράκι, | τό 'ρριζι 'ς τοῦ ἀρμαράκι
Θράκ. (Αἰν.) Πβ. ἀρμαροῦδιν.

ἀρμαράτσα ἡ, Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτσα ὡς καὶ κυρά-κυράτσα κττ.

Μέγα ἐρμάριον. Συνών. ἀρμάρα.

ἀρμάρι τό, ἀρμάριν Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀρμάρι κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Χωρίο Ρο-χούδ.) ἀρμάρ' βόρ. ἰδιώμ. ἀλμάριν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἱρμάρ' Μακεδ. ῥμάρι Σίφν. ἀρμάδι Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἐρ-μάριν Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμάριν, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *armarium* = ὅπλοθήκη, σκευοθήκη. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1,70. Τὸ ἀρμάδι ἐκ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὸ Ἰταλ. *armadio*. Διὰ τὸν τύπ. ἐρμάριν πβ. Μ. Ἐτυμολ. 146,56 «τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἀρμάρια ἐρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι... οἱ γὰρ Ἕλληνες οἶα τινὰς ἀνδριάντας ἐποίουν μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας, τούτους δὲ Ἑρμᾶς ἐκάλουν, οὗ ὑποκοριστικὸν ἐρμάριον ἐποίουν δὲ αὐτοὺς διακένους θύρας ἔχοντας... καὶ ἔσωθεν αὐτῶν ἐτίθουν ἀγάλματα ὧν ἔσε-βον θεῶν».

1) Ὀπλοθήκη Κύπρ.: Ἄσμ.

Βκαίν-ναι τῶαί πά' 'ς τ' ἀρμάριν του τῶ' ἀπού' δεν τ' ἄρματά του, τῶ' ἐχόρησεν τὰ ροῦφα του τῶ' ἐζώστην τὰ σπαθικά του

χόρησεν = ἐφόρεσε, ρούφα = ρούχα). 2) Θήκη ξυλίνη κινητή ἢ ἐντὸς τοῦ τοίχου χρησιμεύουσα εἰς φύλαξιν διαφόρων πραγμάτων, οἷον σκευῶν, ἐργαλείων κττ. κοιν. καὶ ἀλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ.) Συνών. σουλάπι. β) Θήκη πρὸς φύλαξιν τροφῶν ἐν γένει, φοφυλάκιον κοιν.: Βάνω τὸν φαεὶ μέσ' ἔτ' ἀρμάρι πολλαχ. Ἐσφαξε τὴν πούλλα κ' ἔβαλε τὴν κεφάλῃ, τὸ ζιέρι καὶ τὴν ἡρδιά μέσ' ἔτ' ἀρμάρι γιὰ νὰ ῥτη τὸ βράδυ νὰ τὰ φάη (ἐκ Παραμυθ.) Νίσυρ. || Φρ. Ποῦ ν' ἀναστενάξῃ ὁ ποντικός ἔτ' ἀρμάρι τοῦ σπιτιοῦ σου! (νὰ καταντήσης πάμπτωχος) Νάξ. φιλότ.) || Ἄσμ.

Τὸ ψωμί 'ναι ἔς τὸ ἀρμάρι | καὶ ἄς πάη νὰ τὸ πάρῃ Πελοπ. (Λάστ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 1,216 (ἐκδ. Hesselung - Pernot) «κρυπτικῶς ἀπῆρα τὸ κλειδὶν καὶ ἤνοιξα τὸ ἀρμάριν, | φαγὼν εὐθύς τε καὶ πιὼν καὶ κορεσθεὶς ἐξαίφνης | ἐξῆλθον ἔξωθεν . . . » γ) Ἰματιοθήκη Ζάκ. Ἰθάκ. Κύπρ. κ.ά.: Τ' ἀρμάρι εἶναι γεμάτο ρούχα Ἰθάκ. || Ἄσμ.

Φέρετε τῶαι 'ποκλειδώσετε τὸ κάρεον ἀρμάριν νὰ βρετε τὰ σεντόνια της τὰ διπλωτριπλωμένα (γαμήλιον) Κύπρ. 3) Λιθίνη πλάξ παρὰ τὸν τοῖχον χρησιμεύουσα εἰς ἐναπόθεσιν πραγμάτων Ἀπουλ. (Τσολλίν.)

ἀρμαρόλα ἢ, Κρήτ. Κύπρ. μαρμαρόλα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -όλα. Τὸ μαρμαρόλα ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ οὐσ. μάρο-μαρο.

1) Θυρίς ἐντὸς τοῦ τοίχου πρὸς ἐναπόθεσιν δοχείου ὕδατος ἢ ἄλλων ἀντικειμένων τὰ ὅποια εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρίσκωνται πρόχειρα Κρήτ. 2) Θήκη τροφίμων Κύπρ.

ἀρμαρούδιν τό, Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδιν, δι' ἣν ἰδ. -ούδι.

Κόγχη ἐντὸς τοίχου κλειομένη διὰ θυρίδος καὶ χρησιμεύουσα ὡς σκευοθήκη. Πβ. ἀρμαράκι.

ἀρμαρώνω Πελοπ. (Βαλτέτ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάρι.

1) Κλείω τι εἰς τὸ ἀρμάρι Πελοπ. (Κορινθ.): Τὰ 'χω ὅλα καλὰ ἀρμαρώσει. 2) Μέσ. ἐγκλείομαι κάπου ἐνθ' ἄν.: Ἀρμαρωθήκανε μέσ' ἔς τὸ σπῖτι καὶ δὲ βγαίνουν ἔξω καθόλου Κορινθ. Ἀρμαρωνόμαστε μέσ' ἔς τὰ καλύβια μας Βαλτέτ.

ἀρμασία ἢ, Ἀπουλ. ἀρμασιὰ Κύπρ. ἀρμαδὰ Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀρμασία.

1) Γάμος Ἀπουλ. Κύπρ.: Τὴν ἀρμασία νὰ κάμω βῶ Ἀπουλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,54 (ἐκδ. R Dawkins) «νὰ δώσουν διὰ τὴν ἀρμασίαν τῶν δύνων του ἀδελφάδων τετρακοσίες χιλιάδες ὀνομίσματα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμα (I) 1. 2) Τὸ ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐκδιδόμενον ἐγγραφον ἀδείας γάμου Κύπρ.: Θὰ πάω νὰ βγάλω τὴν ἀρμαδάν.

ἀρμασμαν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμάζω.

Ἀρμασία, ὁ ἰδ.: Ἐν-νὰ πάμεν εἰς τ' ἀρμάσματα της δεῖνα.

ἀρμαστολογῶ ἀμάρτ. ἀρμαστουλογῶ Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 247 κέξ.

Διαπραγματεύομαι γάμον νέου ἢ νεάνιδος: Ἡ δεῖνα ἀρμαστουλουέτι (οἱ γονεῖς ἢ ἄλλοι οἰκείοι της διαπραγματεύονται τὰ τοῦ γάμου της). Συνών. παντρολογῶ.

ἀρμαστός ὁ, Ἀμοργ. Ἀστυπ. Θήρ. Θράκ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κρήτ. Κῶς Λέρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσυρ. Πάρ. Πάτμ. Πελοπ. (Λακων.) Ρόδ. Σέριφ. Σύμ. Τήλ. Τήν. κ.ά. ἀρμοστός Ἰων. (Κρήν. κ.ά.) Καρ. (Μοῦγλ.) Κῶς Λήμν. Ρόδ. κ.ά. Θηλ. ἐρμάστη Ἀπουλ. (Μαρτ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμαστός. Ὁ τύπ. ἀρμοστός ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀρμόζω.

1) Μνηστήρ ἢ ἐραστής ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀρμαστή δὸν τοῦ τό 'δωκε 'κειονὰ τὸ μεδηλάκι Κρήτ. 'Κεινὰ θὰ πά' πάρης ἀπὸν τὴν εἶχε ὁ πρῶτος τῇ ἀρμαστός δυὸ χρόνους καὶ τὴν ἔκου-κούριζε; (ἐρωτοτρόπει μαζί της) αὐτόθ. || Φρ. Σὰν τὸν ἀρμαστόν μὲ τὴν ἀρμαστήν Κάρπ. || Ἄσμ.

Μὰ κόρη ρόδα μάζωνε κι ἀθ-θὸν ἔκοκ-κολόα

νὰ κάμῃ φούντιαν φουντωτὴν νὰ στείλῃ τ' ἀρμαστοῦ της Κῶς

Νὰ βγῇ ἄκουσμα ἔς τὴν γειτονιά καὶ 'φήμα ἔς τὴν χώρα καὶ ἔς τ' ἀρμαστοῦ μου τὴν αὐλὴν βάκρυα καὶ μοιρολόγια (φήμα = φήμη, ἀφήγημα, βάκρυα = δάκρυα) Τήλ.

Ἡ νύφ-φῃ κάθετα καλὰ ἔς τὸν νυφ-φικὸν παστόν της μαζί μ' ἐκείνον ποῦ 'λεγε πρωτύτερ' ἀρμοστόν της Κῶς

Γιὰ πές μου ποιὸς σὲ πότισε φαρμάκι μαγεμένο κ' ἤκαμες ἄλλο ἀρμαστό, πουλλί μ' ἀγαπημένο;

Κρήτ. 2) Θηλ. ἐρμάστη, νεόνυμφη Ἀπουλ. (Μαρτ.)

ἀρμάτα ἢ, Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Παραμυθ. Τσαμαντ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Σέρρ. Σίτοβ. κ.ά.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,38.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρματώνω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76.

1) Ὁ ὄπλισμός ἐν γένει, πανοπλία Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (Σίτοβ. κ.ά.): Ἄσμ.

Κουντουκαρέτεια, μπράτιμι, φίλι κι ἀγαπημένι,

νὰ πάρης τὴν ἀρμάτα μου, νὰ πάρης τ' ἄλουγὸ μου Σίτοβ.

β) Πολεμικὸς στόλος (ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ ἀρμάδα, ὁ πβ.) Ἡπ. Θεσσ. — ΝΧαλιόρ. Ὑδρέικ. θρῦλ. 45: Τουρ-κικὴ ἀρμάτα ΝΧαλιόρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀρμάδα. 2) Τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα τὰ ἐξαρτώμενα ἐκ τοῦ τραχήλου, τοῦ στῆθους καὶ τῶν χειρῶν τῶν γυναικῶν καὶ ὅλος ἐν γένει ὁ στολισμός Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Παραμυθ. Τσαμαντ. κ.ά.): Ἡ γυναῖκα εἶχε σωστὴ ἀρμάτα ποῦ ἔκο-φτε γρόσια (ἐστοίχιζε πολὺ) Ἡπ. Σήμιρα ἔβαλε πάλ' τ'ς ἀρμά-τις Ζαγόρ. || Ἄσμ.

Τὴν εἶδατε τὴν παππαδιά μ' ὅλη της τὴν ἀρμάτα,

τὴ χρυσοκέντητη ποδεᾶ, τοῖς ἀργυρῆς τοκάδες;

Ἡπ. 3) Ἐνδυμασία πολυτελὴς Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Παραμυθ. Τσαμαντ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Σέρρ. κ.ά.) — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἡ ἀρμάτα βγάζει νῆατα (ὁ κομψῶς ἐνδυόμενος φαίνεται νεώτερος τὴν ἡλικίαν) Ἡπ. Ἡ ἀρμάτα βγάζει μάτια (ἐπὶ τοῦ καθισταμένου πτωχοῦ ἕνεκα τοῦ πολυτελοῦς βίου) αὐτόθ.

Τούτ' ἢ πίττα κ' ἢ κανάτα | μ' ἔκαμαν μὲ τέτοια ἀρμάτα (εἰρωνικῶς ἐπὶ τοῦ ρακενδύτου, ὅστις κατήντησε τοιοῦτος διὰ λαιμαργίαν καὶ φιλοποσίαν) αὐτόθ.

Τοῦ νροῦ πρέπουν τὰ νῆατα, | τοῦ γέρον ἢ ἀρμάτα (εἰς τοὺς γέροντας συγχωρεῖται ἡ φιλοκαλία πρὸς ἐλάττω-σιν τῆς ἀσχημίας τοῦ γήρατος) αὐτόθ.

Οἱ νροὶ μὴ τὰ νῆατα τ'ς | κ' οἱ γέρον μὴ τ'ν ἀρμάτα τ'ς (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σέρρ. || Ἄσμ.

Ἡ γαλανὴ θέλει φλωριά κι ἡ μαυρομάτ' ἀρμάτα Ἀνασελ. — Ποίημα.

Καὶ πάλι ξαναπρέπει σου βαρεῖαν ἀρμάτα νὰ 'χης,

νὰ 'χης πολλὰς τὲς φορεσιμὰς καὶ χρυσοκεντισμένες

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

